Ч. 121. Четвер 13 червня (31 мая) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З угорского сойму.

На запрошене міністра Гайнольда зібрали ся перед вчера: президент палати др. Сильвестер, представителї всїх клюбів та міністри: Ґеорґі, Гогенбурґер, Трнка і Залєский.

Міністер Гайнольд іменем недужого ґр. Штірґка зложив таку заяву правительства:

Міжнародна повага монархії вимагає, щоби войскова реформа увійшла швидко в житє. Сего вимагає також інтерес войсковий і людности, яка домагає ся, щоби ті постанови стали ся законом. Побір рекрута мусить швидко відбути ся на основі нового войскового закона з точки погляду 2-лїтної войскової служби. Супротив ухвал мадярского сойму, всї трудности усунено. Палата має перший раз нагоду сповнити задачу, яка має управильнити цїлий комплекс услівій державної спільности на цїлий ряд лїт. Супротив сего є річию конечною, відкладаючи всї инші справи, запевнити войсковій реформі перше місце. Сполучене сеї квестиї з якою-небудь иншою з точки погляду відносин партий між собою, або відносин до кабінету — не відповідало би повазі хвилї. Правительство впрочім домагає ся полагодженя предложеня, як рішучої державної конечности, а не як доказу довіря конституцийного.

Нема сумніву, що сторонництва в своїй більшости, мають незломний намір се полагодити і перевести. Задержане однако нормального бігу не вистарчає, тільки приноровлене специяльного пляну може допровадити до цїли. Правительство уважає за обовязок вказати на конечність усталеня виразного календаря, а імено войскові предложеня мусять прийти в пленум до II. читаня безпосередно по урядничій праґматиці. Друге читане належало би розпочати 17 с. м. і протягом тиждня скінчити. В такім разї буде можливе полишене часу на скоре полагоджене буджетової провізориї. Предложеня буде взяте в пленум під наради безпосередно, до 25-го буде полагоджене в II. і III. читаню так, щоби буджетова провізория могла бути полагоджена в реченци. Правительство звертає ся до всїх присутних з запитом, як супротив сего поведуть себе клюби і просить о конкретну відповідь до нинї, а найдальше до завтра. Сего не треба зле коментувати; не дало би ся погодити з великою одвічальностию правительства, аби парляментарні вигляди войскової реформи виставляно на пробу. Обовязком правительства є сотворити з гори ясність, яка відповідає також інтересам сторонництв.

В дискусиї забирали голос посли Шустершіц, Штайнвендер, Адлер, Зайц, Пернерсторфер, Дашиньский, др. Кость Левицкий і инші.

Пос. Штайнвендер заявив ся за приспішенем праць комісий та щоби задля того plenum відбувало подвійні засїданя.

Социялїстичні посли Адлер, Зайц, Пернерсторфер заявили ся против бажаня правительства та поставили на першім місци буджетову провізорию, як річ термінову, а на другім місци закон о войскових предложенях.

На передвчерашнім засїданю угорского сойму по подіях, які вже були описані, випроваджено ще 23 опозицийних послів. На салї лишило ся ще 46 послів опозициї. Посли Юст і Польонї випроваджені з салї, сїли на лавці в кульоарах. Інспектор Павлік просив їх, щоби опустили палату сойму. Юст зі сльозами в очах заявив, що виборцї его тут на те прислали, щоби брав участь в нарадах. Однак за намовою Павліка опустив палату.

Коли до салї нарад увійшли посли з правительственної більшости, п. Зічі закликав: „Встидайте ся, чи можна так поводитись з чесними людьми?“ Посол Раковскі: „Людям серед яких є дефравданти, нема що дивувати ся!“

На лавах більшости обурене і голоси: Се нікчемна брехня! Хто є дефравдантом?

Раковскі: Читайте „Pesti Hirlap“!

О год. 11·35 входить Тіса. Опозицийні посли витають его криками і обидливими словами Тіса чарез кілька хвилин приглядає ся галасуючим послам, потім завішує засїдане і виходить.

---

1)

Три як один.

Дивна істория — Карля Біненштайна.

1.

Коли хто хоче розповідати якусь історию, то мусить передовсїм сказати, де то ся діяло. А того особливо там потреба, де розходить ся о дивні річи, от хоч би о такі, про які хочу тут розповісти. Отже місце, де то ся діяло, називало ся Садагора. (Але не гадайте може, що то було буковиньске місто, що славить ся своїм чудотворним рабіном; нї, то було швабске село Зіценберґ, котре ми лиш для лїпшого зрозуміня переклали на Садагору). Положене і вид, в якім се село представляє ся подорожним, котрі лиш рідко сюди переходять, суть дуже живописні. Оно лежить на стрімкім сподї гори, по котрім крутить ся вибоїста дорога, а по обох боках стоять нуждені хати, коли взагалї ще можна їх так називати. Всюди відлїтає від стїн глина, шиби у вікнах декуди вже такі, що ще ледви крізь них видко, по части замість шиб наліплений у вікнах папір або таки діра заткана брудного шматою. Соломяні криші покрились мохом і на них росте буйно роєвник та ломінь а навіть зеленієсь овес, котрий киває своєю колотью ніби здивований, що так високо прийшлось ему рости. З плотів, котрими обведені малі, запустілї городці, в котрих порозростали ся сонїшники та мальви, видко лиш послїдні останки, а навіть тота вязанка галузя, яку шинкар і властитель гостинницї вивісив над дверии, щоби як слїд дорівнати образови цїлого села, позбула ся свого четиня і лиш сухими галузками киває на подорожного, котрому хочесь пити, та ніби скорше остерігає его, щоби не вступав до сеї гостинницї.

А все-таки тота гостинниця належить до трох найвизначнїйших будинків в селї, бо має цїлі шиби, цїлу кришу та й взагалї робить враженє, мов би жителї єї знали ся на тім, що значить слово гарність. То правда, що она не пара війтовій хатї, котра стоїть зараз коло неї і своєю ясножовтою краскою стїн, та своїми червоними мов кров рамцями довкола вікон та цїлою своєю поверховностию вже доказує, що тут мешкає чоловік, котрий знає і розуміє ся на тім, що то значить порядок. Шинкареви було би то певно прикро було, що его гостинну домівку перевисшає будинок зверхности, як би не то, що мусїв преці то знати, що всюди в сьвітї вже о то подбали, щоби дерева не виростали аж до неба, бо навіть і війтову хату, потинковану на жовто та з червоними рамцями довкола вікон могло ще щось перевисшати та й дійстно перевисшало. А ту розраду подавав ему млин, що стояв при вході до села над журчачим потоком і своїм поверхом гордо споглядав на прочі хати, мов би хотів сказати: Якіж з вас всїх бідолахи!

Війт, шинкар і мельник творили в селї зверхність громадску та й були добре сьвідомі сего свого достоїньства, ба навіть дуже сьвідомі. А то й не без причини. Бо в Садагорі значив війт і один радний далеко більше як в якім иншім селї або містї. Сї уряди були тут не лиш становищами довіря як і де инде, они ще й означали висшість понад всїма иншими Садагорцями, отже ніби якесь „надсадагорство“, або ще лїпше сказавши, они означали, що тоті достойники таки не були вже Садагорцями. Бо що по правді Садагорець?

„Садагорець“, то бачите така приказка в цїлім краю. Коли двох зачне собі остро договорювати і так при тім розбалакають ся, що аж надають собі всїлякі титули, на котрі закон придумав параґрафи від обиди чести, а відтак коли вже не можуть один другого переконати словами, то ставлять докази за помочию кулаків але й зараз потім обнимають ся і цїлують ся як братя: то тодї називають їх „Садагорцями“.

Коли хтось внаслїдок якоїсь орґанїчної хиби в моральности уважає чужу бараболю, кукурудзу, кури і гуси або й яке небудь инше добро за своє власне і коли его не можуть відвести від тої похибки анї повні пожертвованя заходи прокуратора державного анї остаточно хочби й дїяльність дозорця вязницї, то кажуть, що то „Садагорець“.

Входить поліция. Приходить до суперечки поліції з опозициєю. Чути голос: „Навіть войсковий реґулямін заборонює сповнювати приказ божевільного“. Посла поліция виносить зі салї.

По усуненю поліциї, Тіса отвирає наради і палата полагоджує порядок нарад. Виключено 15 послів.

З приводу подій на послїднім засїданю, президент Тіса зарядив, щоби виключених послів взагалї не впускати до соймового будинку.

О годинї 3¼ по полудни три баталїони піхоти з наїженими баґнетами станули під соймом. З'явив ся директор поліциї.

О год. 3 мін. 45 хотїли опозицийні посли під проводом Юста увійти до сойму. Кордон войска заступив їм дорогу. Тодї посли почали кричати: „Президент не має права розказувати на улици! Чи ми в Росиї! То лайдацтво!“ До сойму впустили лише тих, що не були на лїстї виключених, але ті посли зараз опустили палату.

Сойм радить над зміною реґуляміну.

Вчера рано окружив кордон поліциї палату парляменту. З опозицийних послів, які прийшли під проводом Апонія і Юста пущено лиш тих, які не виключені. Юст і инші посли заявили по довгих протестах, що уступають ся лиш перед насильством і відійшли серед окликів против Тіси.

Новинки.

Львів, 12 червня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник іменував концепіста санітарного дра Ів. Немчевского лїкарем повітовим а асистентів санітарних: дра Ст. Оконевского, дра Ал. Чепелевского і дра Волод. Шумовского концепістами санітарними. — П. Намістник переніс лїкарів повітових: дра Йос. Курасевича із Стрижова до Сянока і дра От. Леві з Грибова до Переворска а концепістів санітарних: дра Ад. Парецкого з Низька до Рудок, дра Стан. Оконевского зі Львова до Городенки, дра Ал. Чепелевского з Кракова до Грибова і дра Волод. Шумовского з Ярослава до Радехова.

— **З Краєвої Ради шкільної.** Пан Міністер віроісповідань і просьвіти признав VIII клясу ранґи слїдуючим шкільним інспекторам окружним: о. Вас. Навроцкому в Станиславові, Брон. Кручкевичеви в Чорткові, Зиґм. Вольскому в Коломиї і о. Ем. Абрисовскому в Косові

— **Курс для інструкторів** сторожій повеневих відбуде ся в Галичи в днях від 15—31 липня с. р. а переведуть его офіцири відділу піонїрів. До круга науки на курсї належить весловане, ратоване людий, домашних звірят і движимостий підчас повени та плаване. Курс сей устроює Союз сторожий пожарних (Kraj. Związek strażacki) і подання о принятє на той курс треба вносити до того Союза найдальше до 16 с. м.

— **Перша жіноча** селяньска ґімназия в Городенції. Видїл філії тов. „Учительска Громада“ в Городенції подає до відома загалу, що з початком р. шк. 1912/13 (в вересни 1912 р.) отвирає українську прив. жіночу ґімназию в Городенції Вважаючи на се, що ми збільшуємо нашу мужеску інтелїґенцию прибутком з під сїльскої стріхи, а не робимо сего з жіночою інтелїґенциєю, вважаючи далї, що для нашої жіночої інтелїґенциї отвирають ся ріжні поля праці, які мусить она займати, коли не хоче, щоб позаймали їх чужинцї, що покінчать середні школи, — ми в вірою в хосенне дїло приступаємо до основаня прив. ґімназиї для дївчат. Просимо прихильників сеї справи подбати, щоб як найбільше дївчат зголосило ся на сей наш поклик. Шкільна оплата: 100 К на рік Вписувати ся можна в дирекциї мужеской укр. ґімназиї в Городенції що дня перед полуднем. Вступні іспи и до I кл. 27 і 28 червня. — Видїл.

— **Вступні іспити** до I ої кляси української ґімназиї в Копичинцях відбудуть ся: а) для дївчат в четвер 27 червня, б) для хлопців в пятницю 28 червня. Приватні іспити в пятницю і суботу дня 21-го і 22-го червня. Початок іспитів о 8 год. рано. Вписи відбувають ся що дня в урядових годинах. Вписова такса для учеників (иць) I кляси і для учеників (иць) висших кляс, що на основі приватного або вступного іспиту вступають до ґімназиї 7 К 20 с.

— **Не марнуйте води!** Дирекция водопроводів звертає увагу мешканців міста Львова на се, що тепер спроваджує з добростаньских ставів звиш 100 лїтрів води на 1 жителя на добу. Мимо сього води вже бракує. З огляду на небезпеку, яку викличе недалекий брак води, просить дирекция всїх жителїв міста Львова, щоби у власнім інтересї не марнували води й уживали її лиш до конечних потреб.

— **Лїцитация.** Дня 14 червня 1912 о годинї 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї у Львові публична лїцитация невідобраних товарів, як: вино, горівка, оцет, соки, печиво, насїня, фарби, машина до шитя і рільничі, шкіри, зелїза, скла, мітли, меблї, сукні, дивани, біле, порожні бочки і т. п. о скільно не будуть викуплені.

— **З нагоди закінченя шкільного року** подає Руске Товариство педаґоґічне у Львові під ласкаву розвагу Всечеснїйшим отцям парохам, катехитам, П. Т. Членам місцевих шкільних Рад а з окрема Вп. панам учителям отсї замітки: В останних днях червня або в перших днях липня т. е. з кінцем шкільного року обдаровують школи дітвору ріжними книжочками, образцями та забавками. Сї обнови називались „нагородами пильности“, які одержувала лише способна і пильна дітвора. Инша дітвора, якій несудилось бути здібною вертала до дому без нагород, отже і не могла дальше користуватись книжочками. Тепер однак погляди педаґоґів змінились на лучше, бо крім здібних обдаровують також і тих, що останний рік ходили до школи. Тим особливо повинно ся давати цїкаві книжочки. Тому Р. Т. П. видало цїлу серию книжочок, які надають ся на памятки зі школи. Поручаючи горячо виданя Р. Т. П. просимо спішитись з замовленями. На жадане висилаємо цїнники даром. Замовленя слати на адресу: Адміністрация видавництв Руского Тов. педаґоґічного, Львів, ул. Мохнацкого 12.

— **Вступні іспити до приват. жеиьск. семінариї Руск.** Тов. педаґоґічного в Коломиї відбудуть ся в днях 26., 27. і 28. червня а іменно на II. і III. рік 26. і 27. червня, на приготовляючий і I. рік 28. червня. До іспиту можна зголошувати ся устно або письменно в канце-

---

— Чомуж то так?

Хто би схотїв розглянути ся за жителями по садагорских хатах, знайшов би там правильно лиш старих людий, денеде може ще й якусь хоровиту дитину. Все що здорове і моторне вибрало ся на вандрівку. Садагорці волочать ся по цїлім краю і або острять ножі або збирають шмати, кости та старе зелїзо. На візку з двома колесами, котрий тягнуть чоловік і жінка, а котрий прикритий плахтою, возять они з собою своє майно: кілька горшків і ринок до вареня, деякі потрібні знаряди, міхи і грубі накривала, на котрих качають ся дїти, що ще не уміють бігати — більші повбирані в лахи і кострубаті біжать босі коло візка — а там ще й то, що они ніби то десь виторгували.

Але часи наставали для Садагорців щораз гірші, торговля від непамятних часів не давала їм зарібку і они мусїли длятого заєдно запожичати ся у людий, що мали ся лїпше. То певно красна черта їх характеру і доказ великої делїкатности у них, що они не робили того отверто. Не ішли нїколи до нїкого і не казали: Чоловіче, братіку! Вигоди менї сим або тим! Нї, они того не робили. Хтось би їм був може то відмовив, а тодї була би єго совість гризла. Того не хотїли Садагорці робити своїм ближнїм, отже брали собі тихцем, чого їм було потреба.

Але нинїшний сьвіт твердого серця і лютий, отже не розуміє ся на такій делїкатности і не уміє єї оцїнити. Дїла такі, походячі з найблагороднїйшої спонуки, називають таким простим словом як „крадіж“ і звідси то походило, що зі всїх вандруючих і невандруючих Садагорців кождий сидїв вже раз в Івановій хатї. Але що закон постановляє, що нїхто, котрий діждав ся такої чести, не може займати в громадї становища якоїсь зверхности, що для війта, шинкаря і мельника, котрі займали такі становища, означало то не більше ні менше як лиш, що нїкотрий з них не був справдешним Садагорцем.

Хибаж не мусїли они ізза того встидати ся? Хибаж не мусїли они позбавити ся довіря у своїх підданих? На жаль треба сказати, що они не встидали ся а ще й уважали себе за щось лїпшого від других Садагорців. Але що така думка о собі не могла остатись без злих наслїдків, то покаже ся.

2.

Було то вже пізно в осени і Садагорці позвозили вже були свою нужденну збірку. Більша часть з тих жителїв села, що то їздили по краю, а котрі задля тої збірки вернули були на кілька днів домів тягнули вже свої скриплячі візки по гостинцях хоч ще не далеко і не давали людем спокою. Лиш кількох ще осталось було дома і порпались на каменистім картофлиску та шукали полишених ще там бульби сеї пожиточної ростини. Але одного рана щезли й они знову в густій мрацї, яка вкривала гостинець а пан начальник громади міг би був тепер зовсїм спокійно застановити своє урядоване аж до слїдуючої весни, як би якась стара супружа пара, вірна своїй навичці з молодих лїт, не доказувала була від часу так очевидно свою сердечність для себе, що одна сторона, тут якийсь чоловічиско там якась жінчиско не втікала була від тої сердечности на улицю і тут давала словами волю свому переповненому серцю. Але зі згляду на принятий звичай в цїлім краю не можна було щось такого стерпіти і длятого річию пана начальника було успокоювати розбурхані филї серця успокоювати виливанєм оливи війтівского упімненя.

Був то студений вечер по Всїх Сьвятих, коли начальник громади по скінченю такого урядованя витягнув із шопи драбинастий віз і запряг до него коня, одинокого в селї крім мельникового сивого. Було то красне, струнке звіря з виразно вистаючими ребрами, так, що можна би єго було добре ужити за машинку до рахованя в низших клясах школи народної. На віз наложив війт чотири міхи жита а відтак мляснув язиком, що мало бути дружним запрошенєм коня, щоби сповняв свій обовязок. Але той кінь пана начальника громади то був собі фільософ і длятого призадумавшись глубоко не дочув артистично виконаного язиком запрошеня війта. Аж на дане з цїлим розмахом батога упімнене сїпнув і покотив драбинастий віз по каменистій і повній вибоїв дорозї до млина.

— Ну, а тож хто так пізно приїздить?— подумав собі мельник, коли зачув, що на єго подвірє заїхав якийсь віз, та вийшов на двір. Він пізнав війта і зараз здоймив шапочку запорошену мукою і відозвав ся: А, то ви, пане начальнику! То красно! З чим добрим приїхали?

— От привіз трохи зерна та хотїв би від вас дістати за то муки — відповів війт.

— Дуже добре — дістанете, якої хочете! Разової, питльованої — всякої. Можете собі вибрати. Сам найлїпший товар. По сих словах підніс плахту, котрими міхи були вкриті і подивив ся. Чотири кірці. Добре — добре! Зараз будете мати. — Петре, Петре!

На той зазив з'явив ся нагло, як то звичайно у служби буває, мірошник Петро і на знак, що хоче спитати ся отворив губи.

— Возьми — поздіймай з воза — приказав мельник.

(Дальше буде).

лярії семинариї ул. Міцкевича ч. 5. або у директора семинариї Йосифа Чайківского ул. Україньска ч. 29. Іспит на приготовляючий і І. рік відбуде ся 28. червня о 10 год. рано письменний, о 3 по полудни устний. При іспиті жадає ся релігії, рускої, польскої і німецкої мови, математики, знаня ґеометричних форм (на І. рік ще кілька взірців рисунків, та робіт). Учениці зголошуючі ся на приготовляючий рік мусять кінчити з днем 1. вересня 1912, 14 літ, на І. рік 15 літ. У виїмкових случаях можуть бути приняті тоті учениці, що скінчать приписаний вік найдальше до 31. грудня 1912 р. Перед іспитом мусять учениці зложити сьвідоцтво хрещеня і лікарске сьвідоцтво від ц. к. фізика, або др. Ол. Козакевича в Коломиї. До іспиту мусять учениці прибути з родичами. Рівночасно подає ся до відома В. П. Родичів, що видїл Філії Тов. педаґоґічного заложив інститут, де буде поміщених около 40 дівчат, та що на приватних станциях вільно буде мешкати ученицям семинариї хиба у виїмкових случаях. Всї учениці мають знайти поміщене в бурсі тов. „Україньских Жінок“ (для бідних) або в інституті. Нагляд над інститутом веде сама дирекция разом з учительским збором семинариї. Оплата в інституті виносить пересічно 30 кор. місячно і 10 кор. річно на інвентар. Подання о приняте до інститута належить внести на руки Йосифа Чайківского, Коломия, ул. Україньска ч. 29. — *Дирекция.*

— **Вступні іспити** до приготовляючої і І. ліцеальної кляси в ліцею Руского Інститута для дівчат в Перемишли відбудуть ся дня 26 червня рано. Зголошуватись в канцеляриї ліцея — Татарска ч. 4 з метриками, сьвідоцтвами шкільними і сьвід. щіпленя віспи. До приготовляючої кляси приймає ся дівчата, що кінчать сего року 9-тий рік житя, до І. кл. 10-тий рік. Приватні іспити відбудуть ся в днях 24 і 25 червня. Побіч науки ліцеальної відбувають ся також курси ґімназияльні, коли зголосить ся відповідне число учениць, за окремою доплатою. — *Дирекция.*

— **Фестин тов. „Жіноча Громада“ у Львові** відбуде ся в неділю 23-го червня в ліску на „Погулянці“. Комітет фестиновий постарав ся вже заздалегідь о се, щоби фестин сей визначив ся між сегорічними україньскими фестинами так ріжнородністю забав і несподіванок, як і добірним буфетом. Для збираня фантів і датків грошевих на велику фантову льотерию запросив комітет наші панночки, які з початком слідуючого тиждня удадуть ся до україньских домів. Видїл тов. „Жіноча Громада“ надіє ся, що львівский загал віднесе ся прихильно так як і минувших літ до фестину товариства, та поспішить з грошевими датками і фантами, а також своєю участию в забаві на „Погулянці“ допоможе товариству придбати засоби на д е ш е в у к у х н ю, на яку призначено чистий дохід з фестину. — За видїл тов-а „Жіноча Громада“ у Львові: *О. Охримовичева,* голова. *Домбчевска,* секретарка.

— **Вибух кипячки.** З Горлиць доносять: В ночи з пятниці на суботу настав нагло вибух кипячки на ґрунтах міністра Длуґоша в Сеньковій. Ропа плине безнастанно. Має то велике значінє для відновленя руху копальняного в горлицкім повіті, де він тепер майже зовсім завмер.

— **За фальшоване гроший.** Перед судом присяжних ставав вчера Антін Миколаєвич, підмайстер мулярский, обжалований о то, що в роках 1910, 1911 і 1912 виробляв у Львові фальшиві 5-коронові, 1-коронові і 20 сотикові монети, котрі були досить добре зроблені і хто небудь не міг на них пізнати ся, що то фальшиві. Крім того засїли на лаві обжалованих Іван Стасюк, зарібник, Олена Миколаєвичева, жінка Антона і Бронислава Миколаєвичівна, сестра Антона а всі обжаловані о то, що в лютім с. р. в порозуміню з фальшівником пускали в курс фальшиві монети.

З акту обжалованя показало ся, що Миколаєвич мешкав зі Стасюком разом при ул. Длуґоша і там заложив собі фабрику, котру поліция викрила підчас ревізиї. При тім забрано кілька штук фальшивих монет, котрі переважно діставали ся в руки селян, у котрих Миколаєвичева і сестра єї чоловіка купували всілякі сільскі товари. Стасюк знов пускав фальшиві гроші головно по шинках.

При розправі Миколаєвич випирав ся закиданого єму злочину а що до знарядів, які у него знайдено, то казав, що то якийсь „Москаль“ дав єму їх сховати. Так само й другі обжаловані випирали ся вини. По переведеній розправі трибунал засудив Миколаєвича на 3 роки тяжкої вязниці, Стасюка на 10 місяців а прочих обжалованих увільнив.

— **Живцем похоронений.** Свого часу подали й ми за другими ґазетами „сензацийну“ чутку, що в Журавици похоронено живцем якогось чоловіка, котрий лиш завмер був, а відтак в гробі пробудив ся; при тім однак висказали ми сумнів, чи дійстно так було. Вість та, рознесена ґазетами, дійшла аж до Відня і Берлина. Отже до одного з львівских лікарів віднесли ся лікарі з Відня і Берлина з просьбою, щоби він пояснив їм близше сю справу. Отже той лікар одержав — доносить „Kur. Lw.“ — з компетентних кругів в Перемишли слідуюче поясненє:

Справа „воскресения“ в Журавици має якусь реальну основу. В часї засипуваня гробу здавало ся грабареви, що він чує якийсь шелест в домовині, отже побіг до сьвященика, котрий казав домовину виймити і отворити. Небіжчика найдено без сумніву мертвим, в природнім положеню без слідів якоїсь борби і т. п. Лиш голова була на бік перехилена, що єсть зрозуміле в виду того, що тіло везено на простім возі з другого села, вношено до церкви і знов виношено. Додати ще треба, що гробар в даній хвили був сам, инших сьвідків не було і що гробар був пяний, що у него нормально буває. Обставини ті ствердила на місци жандармерия і вірподостойні сьвідки, длятого дальших доходжень в тій справі не роблено. Небіжчика очевидно похоронено знову.

Телеґрами.

Будапешт 12 червня. Угорска палата послів приняла по короткій дискусиї, в котрій забирав голос також президент міністрів Люкач, внесенє пос. Вадаша о зміні реґуляміну всіма (230) голосами присутних.

Будапешт 12 червня. Тіса з віцепрезидентом палати виїхав вчера по полудни до Відня; нині рано буде у Цісаря в Шенбруні на авдиенциї.

Дебречин 12 червня. З причини загального страйку всі склепи замкнені. Ті, що були отворені, змушено до замкненя; вибито кілька шиб виставових. Вечером за дозволом поліциї відбули ся народні збори.

Льондон 12 червня. Бюро Райтера доносить під вчерашною датою: На висоті острова Лерос бачено кілька італіяньских кораблів. Они плили в сторону як до турецкого побережа.

Тамбов 12 червня. (Пет. Аґ.). В маєтности гр. Орлова-Давидова згоріло в стодолї 59 пільних робітників. Причина вибуху огню незвістна.

Ціна збіжа у Львові.

дня 11-го червня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9 50	до	10 50
Жито	9·—	„	9·50
Овес	9·20	„	9·50
Ячмінь пашний	8·50	„	8 70
Ячмінь броварний	9·—	„	9 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	14·—
Вика	9 50	„	10·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	100·—	„	140·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

ц.

Ц. К. зелізниць держав.

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видае

Білети складані комбіновано-окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).